

Вучић показао да су његове дивизије јаче. Али логика бројчане премоћи не рачуна са тихим отпором појединаца, са дијалектиком света. Када ова власт буде падала, опијена сопственим инсценирањима, она неће веровати у то.

Телевизијска пропагандна припрема је била уобичајена. На ружичастој телевизији, историчар, којег је Чедомир Јовановић умало ишамарао пред укљученим камерама, због историчареве ревизионистичке љубави према Слоби, осећао се, овај пут без нарогушеног Чеде, безбедним у студију па је закључио: Опозиција шурује са терористима из Приштине, а Вучић упућује поруку да је Србима потребно јединство. Нарочито сада, у овој фази борбе за Косово.

Напредначка саборност

Иначе, омиљена реч је била – јединство. Дакле, политички плурализам штети националним интересима. Саборност под паролом „Ацо, Србине“ је једини понуђени излаз. ДЈ Жех је на све то добацавао са громогласног, хиљадуватног камиона у маниру главног провладиног хипика: „Стоп насиљу, само љубав!“. Аутобуси су стизали немилице. Од Добоја па до Куманова, све је земља напредних умова. Званична верзија овог политичког ријалитија јесте да су сви ови људи дошли својом вољом, пуна срца, широка осмеха.

Ко год прати митингашку праксу у земљи Србији откако ју је Милошевић уздигао на ниво главног политичког аргумента, зна да ова официјелна бајка прећуткује елементарна правила игре: Странка те запосли. Странка од тебе и твоје фамилије не очекује пуно. Само гласате за њих до у пето колена. Или, када вођа дође у твоју варош, има да сви

дреждите на месту страначког скупа, ако треба и сат-два, те да се одушевите када се он коначно појави. А по потреби, ако странка тако каже, да седнете у аутобус, изађете тамо где вам кажу и да се – одушевите.

У земљи у којој се тешко живи, а плате су мале, ова обавеза се схвата као показивање захвалности за мајчинску бригу странке и вође. Ваше понашање је сасвим нормално у ненормалним околностима. Вероватно већина људи и не види неку велику принуду у једнодневним излетима. Уцењеност је у извитопереној стварности постао нормалан друштвени однос.

Тај модел су упражњавали сви, али најбоље су се сналазили Социјалисти, одмах иза њих били су Радикали, а када су и једни и други збачени са власти, само је Шешељева странка у опозицији задржала скоро војничку дисциплину. Њени чланови су устајали рано и одлазили на гласање. На демонстрације су долазили сви као један. Тако су контролисали трећину гласача. Добар део њих је двојац Николић-Вучић превео у Напредњаке.

Странка као тотална породица

Њихова стратегија на масовкама није била битно друкчија. Од 2012. су, преузимајући власт, примили све медијске и политичке прелетаче у тај модел. Могло би се рећи да су их политички конвертити обогатили за једну широку палету јавних безобразлука. И тај допуњени модел се показује као успешан. Пирамидално одлучивање, постављање идејног коридора за пљување противника, медијско мантрање званичног наратива, све то је накалемљено на двадесетогодишње радикалско каљење странке као тоталне патријархалне породице.

И сада, када кажу, ма нико није присиљен да дође на митинг, онда је то кривељење у име стварања јефтине илузије у коју ни сами Напредњаци не верују – да је та странка окупила оволике људе зато што има неодољиви политички магнетизам и ништа више.

Ако је Вучић рекао да ће то бити највећи скуп у пола века разних београдских скупова, онда је он заложио свој политички ауторитет. Његова странка је дужна да мобилише стотињак хиљада људи. А његови медији ће то претворити у онолико хиљада колико је

обећао. То није никакав проблем. Онај који преброји 7500 људи на скупу од више десетина хиљада политичких противника, биће и у бројању својих следбеника исто тако креативан. Тако се пише историја.

Дакле, пребројавање није само инфантилна мушка фантазија о сопственој онипотентности и њиховој импотентности. Иза те халабуке се крије један тоталитаран резон. Постројиш своје дивизије и упиташ ноншалантно, баш као Стаљин Черчила и Рузвелта, који су му скретали пажњу да би можда требало уважити и мишљење Ватикана: „Колико папа има дивизија?“.

Дакле, Вучић је постројио своје дивизије.

Напредначки карневал

Прво је пред Скупштином наступао Ацо Лукас. Па Бора Чорба, који је под старе дане опет пристао да буде предгрупа председнику државе. Шта мислите, коју песму није отпевао? Ал Капоне. Добро, тиме би ризиковао хонорар. Од сабраних напредњака опростио са песмом „Лутка са насловне стране“. Задњи стих гласи – „Треба ти лова“. Помало је тужно да је он испао та седокоса лутка.

